

การรอกอยพระเจ้า 2 ซามูเอล 5:17-25

ศจ. ดร.โรเบิร์ต นิชิโมโตะ

ในสมัยของดาวิด การเป็นกษัตริย์มีแต่เรื่องหนัก ๆ ทั้งนั้น โดยเฉพาะเมื่อเขาได้รับการเจิมให้เป็น “พระราชานืออิสราเอล” เขามีศัตรูทั้งภายในและภายนอก มีคนที่ไม่หวังดีต่อเขาการได้รับการเจิมจากพวกผู้ใหญ่ดีต่อเขาการได้รับการเจิมจากพวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอลเป็นเหตุการณ์ที่สำคัญและพึงจดจำในชีวิตของดาวิด เมื่อพวกผู้ใหญ่มาเจิมตั้งเขาให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลที่เมืองเฮโบรนนั้น เขามีอายุ 30 ปี (2 ซามูเอล 5:3) ดาวิดกระทำพันธสัญญากับชน 12 เผ่าของอิสราเอลในวันนั้น และไม่เคยสัญญาระหว่างมนุษย์แต่ได้กระทำต่อพระพักตร์พระเจ้าเสมือนพระองค์เป็นพยานและทรงรับรอง การกระทำพันธสัญญานี้ ...นี่เป็นครั้งที่สามที่ดาวิดได้รับการเจิมให้เป็นกษัตริย์

การกระทำ “พันธสัญญา” ระหว่างสองฝ่ายเป็นสิ่งที่ดี นั่นหมายถึงการที่ทั้ง 2 ฝ่ายได้ตกลงว่าจะกระทำการ หรือละเว้นการอย่างใดอย่างหนึ่ง, การตกลงเป็นลายลักษณ์อักษรบ่งบอกชัดเจนว่าต่างฝ่ายเข้าใจและจะรับผิดชอบต่อข้อตกลงนั้น ดาวิดสัญญาว่าจะพิทักษ์รักษาประชาชนเป็นแม่ทัพเมื่อมีสงคราม และเป็นผู้พิพากษาเพื่อความสงบสุข ส่วนประชาชนก็จะเชื่อฟังกษัตริย์ของเขาทุกประการ ผมว่าคงจะมีการบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรและอาจมีการเซ็นชื่อกันทั้งสองฝ่าย แล้วประทับตราไว้ เพราะเรื่องนี้ถือว่าสำคัญ เราที่เป็นผู้รับใช้เราต้องดูแลสมาชิกในคริสตจักรเสมือนว่าเราได้สัญญากับพระเจ้าที่จะพิทักษ์รักษาเขาไว้ด้วยเช่นเดียวกับดาวิด

เมื่อคนฟิลิเตียได้ยินข่าวว่าดาวิดถูกเจิมเป็นกษัตริย์พวกเขาขึ้นไปแสวงหาดาวิด กองทัพใหญ่ของฟิลิเตียยกขึ้นมาและขยายแนวออกที่หุบเขาเรฟาอิมพวกฟิลิเตียคงคิดว่าควรจะทำสงครามกับดาวิดตอนนี้ เพราะดาวิดเพิ่งเป็นกษัตริย์ ถ้ารอนานเดี๋ยวดาวิดอาจจะเข้มแข็ง พวกเขาคิดว่าจะทำลายอิสราเอลได้ง่าย ๆ เหมือนที่ทำกับกษัตริย์ซาอูลรวมทั้งโยนาธาน จนคนทั้งสองต้องเสียชีวิต พวกเขาพยายามจะหาเรื่องดาวิด แต่กลับลืมว่าดาวิดมีสิ่งที่กษัตริย์ซาอูลไม่มี นั่นคือพระเจ้าไม่ได้สถิตกับกษัตริย์ซาอูล แต่พระองค์สถิตกับดาวิด

คนฟิลิเตียเตรียมพร้อมที่จะรบกับอิสราเอล เขายกขึ้นมาและขยายแนวรบที่หุบเขาเรฟาอิม ซึ่งอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาคิดว่าเมื่อรบชนะดาวิดได้ก็จะบุกไปโจมตีกรุงเยรูซาเล็มได้โดยง่าย ...เมื่อดาวิดทราบที่ฟิลิเตียมาทำสงคราม เขาเข้าเฝ้าพระเจ้าและทูลถามว่า “ควรที่จะยกขึ้นไปสู้รบกับคนฟิลิเตียหรือไม่” พระเจ้าตอบว่า “จงขึ้นไปเถิด เพราะเราจะมอบคนฟิลิเตียไว้ในมือของเจ้าเป็นแน่” ดาวิดรบชนะคนฟิลิเตียที่นั่นเพราะพระเจ้าทรงทะลวงข้าศึกดังกระแสน้ำที่พุ่งใส่ดาวิดจึงตั้งชื่อตำบลนั้น

ว่า “บาอัลเปราซิม” กองทัพของฟิลิสเตียวิ่งหนีทหารอิสราเอลกระจัดกระจายไป และละทิ้งรูปเคารพไว้ที่นั่น ด้วยว่าพระของเขาไม่ได้ช่วยอะไรเขาได้ แต่เราผู้เป็นทหารของพระเจ้า เรามีพระเจ้าเป็นแม่ทัพนำหน้า และต่อสู้กับอุปสรรคนานัปการในชีวิตได้

ด้วยความเจ็บใจหลังจากที่เคยพ่ายแพ้แก่อิสราเอล พวกฟิลิสเตียก็ยกทัพมาทำสงครามกับอิสราเอลที่หุบเขาเดิมอีกครั้ง ดาวิดทูลถามพระเจ้าอีกพระเจ้าตรัสให้ดาวิดอ้อมไปข้างหลังของเขา และโจมตีเขาตรงข้ามกับห่มุดัน โปธิ์เมื่อได้ยินเสียงกระบวนทัพเดินอยู่ที่ยอดห่มุดัน โปธิ์จึงออกไปโจมตีเขา เมื่อนั้นนี่เป็นคำสั่งของพระเจ้าสำหรับดาวิดคือรอคอยจนได้ยินเสียงกระบวนทัพเดินอยู่ที่ยอดห่มุดัน โปธิ์ (พระเจ้าไม่ได้ตรัสว่า เสียงกระบวนทัพเป็นทูตสวรรค์ แต่นั่นเป็นกองทัพของทูตสวรรค์ที่ไปข้างหน้า เพื่อโจมตีกองทัพของคนฟิลิสเตียอย่างแน่นอน)

การรอคอยพระเจ้าเป็นสิ่งยากสำหรับผู้รับใช้ สิ่งที่ได้รับใช้ทุกคนมักจะพบก็คือปัญหาเรื่องการรอคอย โดยเฉพาะคนที่ร้อน เป็นที่น่าเสียดายอย่างยิ่งที่ผู้รับใช้หลายคนต้องเสียชีวิตเพราะความใจร้อนของเขา...หลายครั้งพระเจ้าไม่ได้ตรัส แต่เขาใจร้อนจนรอพระเจ้าไม่ได้, พระเจ้ายังไม่ได้สั่งให้ทำแต่เขาก็ทำ หรือยังไม่ทันสั่งให้ไป เขาก็ไป, พระเจ้ายังไม่ได้สั่งให้สร้าง แต่เขารีบสร้าง

ไม่ทราบว่าคุณดาวิดต้องรอที่จะได้ยินเสียงกระบวนทัพเดินอยู่ที่ยอดห่มุดัน โปธิ์ นานเท่าใด? แต่เขาก็รอคอย และกระทำตามสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาไว้ ดาวิดเป็นนักรบ เขารู้บางสิ่งบางอย่างเพราะชำนาญและเคยผ่านศึกสงครามมาหลายครั้งแล้ว

ถ้าดาวิดคิดว่าตนรู้ดีว่าใคร รวมทั้งพระเจื่อก็เท่ากับเขาไม่เข้าใจว่า “การให้พระเจ้าเสด็จไปก่อนทุกอย่างจะเรียบร้อย แต่ถ้าเรานำหน้าหรือไปก่อนพระเจ้า พระองค์อาจจะไม่รับรองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น” หลายครั้งท่านคงยอมรับว่า เราพึ่งพาประสบการณ์เดิม, เราไม่ได้เรียนรู้ที่จะรอคอย และนำหน้าพระเจ้ามากกว่าจะกระทำตามพระบัญชาของพระองค์ (ไม่ได้รอคอย)

“เคล็ดลับ” ของการประสบความสำเร็จก็คือ การที่ผู้รับใช้เรียนรู้ที่จะรอคอยพระเจ้า และการรอคอยนั้นจะต้องมีวินัย, ต้องอดทน, ต้องมีความเชื่อในพระเจ้า การรอคอยพระเจ้าเกี่ยวกับเวลา สำหรับพระเจ้านั้น พระองค์ทรงมีเวลาเพราะ “พระเจ้าอมตะ” แต่เรามตะ

คงมีคำตอบหลายประการว่าทำไม? พระเจ้าจึงให้ดาวิดรอคอยเสียงกระบวนทัพ (ทูตสวรรค์) เดินที่ยอดห่มุดัน โปธิ์ก่อนจะรีบบุกไปรบกับพวกฟิลิสเตีย...

1. พระเจ้ามีพระประสงค์ให้ดาวิดฟังพระองค์
2. พระเจ้าทรงรู้จังหวะ ที่จะรุกไปโจมตีพวกฟิลิสเตีย
3. ดาวิดไม่ใช่แม่ทัพ แต่พระเจ้าทรงเป็น “แม่ทัพ” ของทหารอิสราเอล
4. พระเจ้าจะรบสู้ศัตรูแทนอิสราเอล

5. จะประทานชัยชนะแก่อิสราเอลหากดาวิดเชื่อฟังพระองค์
 6. พระเจ้ามีพระประสงค์ที่จะพิลิสเตียรู้ว่า พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ (องค์เดียว)
 7. ให้ลูกหลานของอิสราเอลเรียนบทเรียนนี้จึงบันทึกไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์
- สุดท้ายคือให้เราซึ่งเป็นผู้รับใช้ในประเทศไทยทราบว่า เราควรรอยพระเจ้า เมื่อพระองค์ตรัส
เช่นนั้นกับเราเพราะชัยชนะเป็นของเราแน่